

ת"פ 61625/02/20 - מדינת ישראל נגד נסאר נסאר

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 61625-02-20 מדינת ישראל נ'
נסאר(עצור/אסיר בפיקוח)

בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נסאר נסאר (עצור/אסיר בפיקוח)

הנאשמים

גזר דין

1. על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש, הורשע הנאשם (לאחר שנשמעו רוב העדויות) על פי כתב אישום מתוקן, שהוגש וסומן באות "א" בביצוע עבירה של **סחיטה בכוח** - עבירה לפי **סעיף 427(א)** רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); **סחיטה באיומים** - עבירה לפי **סעיף 428** רישא לחוק; **חבלה חמורה** - עבירה לפי **סעיף 333** לחוק.

2. להלן עובדות כתב האישום המתוקן:

א. ר.ע. יליד 22.7.1963 (להלן: "**המתלונן**") הוא תושב העיר עכו (להלן: "**העיר**") ועובד במוסך "קלוסקי" בעיר (להלן: "**המוסך**").

ב. בין הנאשם ובין המתלונן קיימת היכרות מוקדמת. שנים לפני המועד הרלבנטי לאישום, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, קנה הנאשם מהמתלונן רכב אספנות (להלן: "רכב האספנות"), תמורת תשלום של כשבעת אלפים ₪ (להלן: "עסקת המכר"), שני הצדדים לעסקת המכר לא פעלו לרישום העברת הבעלות על שם הנאשם, והרכב נותר רשום על שם הבעלים הקודם שלו.

ג. במהלך המחצית השנייה של שנת 2019, דרש הנאשם מהמתלונן שימסור לידיו את רישיון רכב האספנות. כעבור זמן, עלה בידי המתלונן להשיג את רישיון הרכב והוא הודיע על כך לנאשם. בתגובה, אמר הנאשם למתלונן כי הוא חוזר בו מעסקת המכר ודרש מהמתלונן את מלוא הכסף שהשקיע ברכב האספנות, שהוערך לטענתו בסכום של 19,000 ₪.

ד. במשך מספר חודשים, ממועד דרישת התשלום ועד 10.2.20, חזר הנאשם ואיים על המתלונן טלפונית, בין היתר כפי שיפורט להלן בסעיפים 5 עד 8 לכתב האישום, במטרה להניעו לשלם לידיו את הסך של 19,000 ₪.

נ. המתלונן, בפחדו מפני הנאשם, פנה אל ויקטור עמר (להלן: "ויקטור") מכר משותף של המתלונן והנאשם אשר תיווך בעסקת המכר, על מנת שויקטור יפעל להרגיע את הנאשם.

ה. ביום 1.11.19 בשעה 22:31 לערך, שלח הנאשם הודעה מוקלטת באמצעות אפליקציית וואטס אפ לפלאפון של המתלונן, ובה איים עליו באומרו: "...ממחר, אתה מתארגן עד יום שלישי אני נותן לך, אתה מתארגן ואתה מביא לי את הכסף. ואם לא, אני אזיין אותך רני אתה עכשיו עברת את כל גבול, זהו נגמר. עכשיו אתה לוקח את הטנדר, אתה מוכר אותו, אתה מזדיין איתו, אתה עושה מה שבא לך איתו. אתה מביא לי את הכסף עד יום שלישי. שמעת אותי? ומחר דבר איתי יותר טוב לך".

ו. בהמשך לכך, ביום 28.01.20 בשעה 15:24 לערך, במהלך שיחת טלפון בין הנאשם ובין המתלונן, איים הנאשם על המתלונן באומרו: "תתקשר אליי, אם לא אני מחר אצלך במוסך הנה תתכונן מעכשיו, תתכונן מעכשיו כי אני הולך לזיין אותך זהו חלאס. אני הולך לזיין אותך".

ז. ביום 2.2.20 בשעה 17:40 לערך, שלח הנאשם הודעה מוקלטת נוספת אל המתלונן, ואיים עליו באומרו: "שמע וואלה יא מזדיין עד לעשירי לחודש אם אתה לא מביא לי עשר אלף שקל, לא שמונה ולא תשע, עשר אלף ואת השאר אתה מחלק אותם ואתה מביא לי אותם בזמן הקרוב ותדע לך רק בגלל ויקטור אני נשארתי אתה יודע מה בצד, אחרת הייתי מזיין האמא שלך ואם אתה לא מביא את הכסף את אחותך אני אזיין לך יא בן זונה, רק תבין את זה טוב מאוד ואני אוציא אותך מכל העולם, אני אוציא אותך מעכו ואני אוציא אותך מכל אימ אימא שלך יא בן זונה, שמעת? תבין את זה טוב טוב וקח את זה לתשומת ליבך יא בן שרמוטה".

ח. באותו מועד ובשעה 17:43 לערך, שלח הנאשם הודעה מוקלטת נוספת על המתלונן, ואיים עליו באומרו: "יש לך מזל שויקטור הציל אותך באותו יום, אם לא הייתי שובר לך את העצמות יא אחו שרמוטה הייתי שובר לך את הרגליים ואת הראש ואת הידיים יא בן זונה, הייתי מזיין את האימא שלך נשבע לך, אתה יודע מה? אלוהים הציל אותך אבל אלוהים לא יציל אותך מהידיים שלי, אלוהים לא יציל אותך, רק תתכונן". והמשיך לאיים על המתלונן בשפה הערבית באומרו: "אל תדאג יא רני יא בן זונה, אני אזיין את אימא שלך, בסדר אל תדאג".

ט. בהמשך למתואר לעיל, ביום 10.2.20 בשעה 12:30 לערך, הגיע הנאשם למוסך ברכב פיאט מסחרית שבבעלותו, ל"ז 64-174-32 (להלן: "הרכב"), ניגש אל זאב קלוסקי בעל המוסך (להלן: "זאב") ושאל על המתלונן. משהבחין הנאשם במתלונן, קרא לעברו "בוא", דחף אותו באמצעות ידו לכיוון הרכב, פתח את דלת הרכב ודחף אותו פנימה באמצעות ידו וסטר לו, אז אמר הנאשם למתלונן "כנס כנס לאוטו" וסגר את הדלת. זאב ניגש אל הנאשם וביקש ממנו להפסיק להכות את המתלונן. בשלב זה יצאו הנאשם והמתלונן מהרכב והנאשם אמר לזאב בטון מאיים: "תעוף מפה", "אל תתערב", "הוא חייב לי כסף, אם אתה תשלם אני יעזוב אותו". זאב חשש שהנאשם יתקוף אותו וחדל לדבר איתו. בשלב זה המתלונן נכנס לרכבו של הנאשם, שעלה למושב הנהג של הרכב ונסע מהמוסך יחד עם המתלונן.

י. הנאשם נהג ברכב מהעיר לכיוון כפר ג'דידה-מכר (להלן: "הכפר"), ותוך כדי הנסיעה תקף את המתלונן בפניו באמצעות אגרופים. הנאשם הגיע אל הכפר, עצר את הרכב בחלקו האחורי של מפעל לחומרי בניין, הוריד את המתלונן בכוח מהרכב, גרר אותו בכוח לצד הרכב ותקף אותו באגרופים ובעיטות בכל חלקי גופו. לאחר

מכן, הנאשם החזיר את המתלון אל הרכב, מזג שתי כוסות של משקה אלכוהולי, נתן למתלון את אחת הכוסות ודרש ממנו לשתות. מיד לאחר מכן, הנאשם הוציא את המתלון מהרכב ותקף אותו שוב בכל חלקי גופו באמצעות בעיטות ואגרופים. כל זאת עשה הנאשם במטרה להניע את המתלון לשלם לו את סכום הכסף שדרש ממנו.

יא. בהמשך למתואר בסעיף י לעיל, איים הנאשם על המתלון באומרו: **"עד שעה 17:00 אתה חייב לשלם את הכסף ואם לא אז יהיה יותר גרוע, אני אעלים אותך ואף אחד לא ידע איפה אתה. אני אזיין את אימא שלך ואת אחותך, אני אתנכל בכולכם"**.

יב. הנאשם העלה את המתלון לרכב ונסע לכיוון תחנת דלק "יהב" הסמוכה לכפר (להלן: **"התחנה"**). בהגיעם לתחנה, הנאשם החנה את הרכב בתחנה והורה למתלון שלא יזוז מהרכב. לאחר מכן הנאשם נכנס לחנות במתחם התחנה, קנה שני בקבוקי בירה, חזר לרכב נתן למתלון בקבוק בירה ודרש ממנו לשתות יחד אתו.

יג. בהמשך לכך, נסע הנאשם יחד עם המתלון לכיוון העיר והורה למתלון לרדת מהרכב, ולאחר שירד פנה אליו ואמר: **"תקשיב אני משחרר אותך אבל בשעה חמש אני רוצה שתביא לי את הכסף"**. המתלון אמר לנאשם שיעשה כן והחל להתרחק מהרכב. אז, פנה הנאשם שוב אל המתלון ואיים עליו בכך שאמר: **"שחררתי אותך, שלא תעשה טעויות תביא את הכסף"**.

יד. באותו יום בשעה 18:00 לערך, התקשר הנאשם מספר פעמים אל המתלון באמצעות הטלפון והמשיך לאיים עליו באומרו: **"אוי ואבוי אם לא תביא את הכסף"**.

טו. כתוצאה מתקיפתו על ידי הנאשם, נגרמו למתלון שבר מרוסק באף עם סטייה קלה לשמאל, נפיחות בפנים, בעיקר סביב העיניים, עם המטומות, נפיחות בקרקפת הקודקוד ושפשוף בשוק שמאלי קדמי.

טז. במעשיו המתוארים לעיל:

(1) השתמש הנאשם שלא כדין בכוח כדי להניע את המתלון לעשות מעשה - לשלם לו סכום כסף בסך 19,000 ₪.

(2) איים הנאשם על המתלון בכתב ובעל פה בפגיעה שלא כדין בגופו ובחירותו ובגופם של בני משפחתו, כדי להניע אותו לעשות מעשה - לשלם לו סכום כסף בסך 19,000 ₪.

(3) חבל הנאשם במתלון חבלה חמורה שלא כדין.

תסקיר שירות המבחן

3. על פי האמור בתסקיר, הנאשם, בן 49, ממוצא מוסלמי, נשוי ולו ילד בן 4. לנאשם שישה אחים ואחיות בגילאי 46-60, נשואים ומנהלים משק בית עצמאי ללא מעורבות בפלילים. אביו, שעבד בתחום הבניין, נפטר לפני 15 שנה בגיל 80. אמו בת 82, סובלת מבעיות בריאות ומתגוררת לבדה, בסמוך לנאשם.

בפני שירות המבחן הציג הנאשם עצמו כאדם עצמאי שמתפקד ללא בעיות. הוא התקשה לשתף בנסיבות חייו, אך סיפר, כי יכולותיו הלימודיות היו נמוכות וכי הוא נשר ממסגרת החינוך לאחר 11 שנות לימוד במגמת מסגרות בבית ספר מקצועי בעכו. הוא תיאר את הקשר עם הוריו ואחיו באיפוק, תוך שנמנע מלהעלות קשיים, או פגיעות, אך שיתף, כי משפחתו התגוררה בשכירות וסבלה ממצב סוציאקונומי נמוך וכי מגיל צעיר הוא עזר לסייע בפרנסת המשפחה. לדברי הנאשם, נטל הטיפול באם מוטל על כתפיו והוא דואג לצרכיה האלמנטריים ולמצבה הבריאותי.

לדבריו, החל משנת 2015 הוא נקלע למצוקה כלכלית קשה נוכח עסק מספרה שפתחה אשתו, בגינו נכנסו לחובות כבדים. טרם המשבר עבד במסגרות בחריטה על עץ, אך במהלך 3 השנים האחרונות לא עבד באופן מסודר. המצוקה הכלכלית החמירה עם מעצרו בתיק דנן, ואשתו קיבלה על עצמה את הקשיים ופרנסת הבית. היא נמצאת בהריון ועובדת כדיילת בחברת אסם.

4. שירות המבחן התרשם, שהנאשם גדל והתפתח בנוכחות חסכים רגשיים וחומריים אשר השפיעו במידה רבה על עיצוב אישיותו. זהותו בלתי מגובשת, הוא חסר בטחון, חש רגשי נחיתות ומתקשה להפעיל שיקול דעת במצבים חברתיים מורכבים. הנאשם מתקשה לבטא עצמו רגשית וכאשר הוא נמצא במצוקה סביב מצב רגשי מורכב או חווה פגיעה בדימויו הגברי הוא נוטה להגיב באימפולסיביות ובתוקפנות, באופן הרסני, מבלי לחשוב על תוצאות מעשיו ועל פגיעתו באחר.

5. הנאשם שלל שימוש בסמים וציין כי הוא צורך אלכוהול בצורה מדודה תוך שליטה ואינו זקוק לטיפול בתחום זה. כיום נמצא הנאשם במעצר בית עם אזוק אלקטרוני. צוין, כי התקבל מידע לפיו הנאשם הפר הוראות חוקיות במעצר הבית אך טרם נפתח תיק פלילי בגין ההפרות.

6. בהתייחס לביצוע העבירות דנן, התרשם שירות המבחן כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות אקטיבית למיוחס לו בכתב האישום המתוקן ומפחית מהשפעת מעשיו על מצבו הפיזי והנפשי של המתלונן. הוא מתבצר בעמדה קורבנית, מתקשה לגלות אמפתיה למצבו של הקורבן ומתמקד בנזק שנגרם לו עצמו כתוצאה מההליך המשפטי.

7. להערכת שירות המבחן, קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות פורצת חוק, ואף רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה היא גבוהה. בנוסף, מידת החומרה של עבירה נוספת, ככל שתבוצע, מוערכת כגבוהה מאוד.

לאור כך ובשל חומרת המעשים, לא מצא שירות המבחן כי המלצה טיפולית או ענישה בקהילה, יכול שיפחיתו את הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצד הנאשם. הומלץ כי, לצד כל עונש שיוטל עליו, יושת עליו גם פיצוי כספי משמעותי לקורבן.

ראיות לעונש

ראיות המאשימה

8. המאשימה הגישה גיליון הרשעות קודמות ורישום תעבורתי של הנאשם (**סומנו יחדיו ע/1**) מהם עולה, כי לחובתו של הנאשם 7 הרשעות קודמות, בעבירות של: התנהגות פרועה במקום ציבורי; איומים; הפרעת שוטר במילוי תפקידו; נהיגה פוחזת של רכב; תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו; תקיפת עובד ציבור; שיבוש מהלכי משפט; תקיפה הגורמת חבלה של ממש; פריצה לבניין שאינו דירה ובצוע גניבה; העלבת עובד ציבור; תקיפה סתם; החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית; החזקת נכס חשוד כגנוב; גניבה; וכן ברישום התעבורתי - נהיגה בזמן פסילה.

בגין העבירות הנ"ל, נגזרו עליו עונשים שונים, לרבות מאסרים בפועל, מאסרים מותנים, פסילת רישיון נהיגה וקנס.

כן הגישה המאשימה, כתב אישום, הכרעת דין וגזר דין בת"פ 26891-12-18 בבית משפט השלום בחיפה, בו נגזר על הנאשם ביום **27.11.19** עונש מאסר על תנאי למשך 3 חודשים שלא יעבור במשך שנתיים מיום מתן גזר הדין, עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי, על פי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין או עבירה של תקיפת סתם, על פי סעיף 379 לחוק העונשין. צוין כי לא הוגש כתב האישום המתוקן אלא המקורי מכיוון שב"כ המאשימה לא הצליח להשיג את כתב האישום המתוקן, אך אין מחלוקת שנמחקו בכתב האישום המקורי הוראות החיקוק 1 ו- 4 ונשארו הוראות החיקוק 2 ו- 3 בעבירות של תקיפה סתם והתנהגות פרועה במקום ציבורי. (**כתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין סומנו, יחדיו, ע/2**).

ראיות הנאשם

9. הנאשם הביא שני עדים לעניין העונש.

אשתו, הגב' סאלם נסאר, בת 39, סיפרה שלה ולנאשם יש ילד משותף בן ארבע וחצי, אשר קשור לנאשם ושאל עליו בעת שהנאשם היה עצור. לדבריה, היא עוברת תקופה מאוד קשה כתוצאה ממצבו של בעלה. היא עובדת לבד ומפרנסת את המשפחה. לדבריה, היא והנאשם גרים בשכירות. החוזה עומד להסתיים והם יאלצו לפנות את הדירה. היא ביקשה לתת לנאשם עוד הזדמנות. לטענתה הוא בן אדם עם לב טוב, ולא בן אדם רע, אבל קרה מה שקרה. לדבריה, הנאשם מוכשר ובעל ידי זהב ובעבר התפרנס מכך היטב.

אמו של הנאשם, גב' סאפיני, ביקשה לתת לנאשם הזדמנות נוספת, ולא לשלוח אותו לכלא. לטענתה, הוא "לא בן אדם כזה". "מה שקרה קרה" והיא מאוד מצטערת, אבל היא מבקשת להתחשב בכך שיש לו משפחה ובן קטן והוא עוזר גם לה, כשהוא על ידה.

טיעוני המאשימה לעונש

10. ב"כ המאשימה טען בעל פה, בישיבת יום 10.06.21, וציין כי הנאשם היה עצור מיום 12.2.20 ועד יום 29.7.20 ומאז ועד היום הוא נמצא במעצר בית עם פיקוח אלקטרוני.

בהתייחס לערכים החברתיים המוגנים, נטען, כי במעשיו הפסולים פגע הנאשם בשלמות גופו ובריאותו של המתלון, ובתחושת הביטחון הבסיסית שלו, בשלוותו ובשגרת חייו.

11. לעניין נסיבות ביצוע העבירה, טען ב"כ המאשימה, כי מדובר במעשים מתוכננים ללא כל אלמנט של מקריות. הודגש, כי חלקו של הנאשם בעבירות הוא מלא ובלעדי וכי מדובר בתקופת ביצוע של מספר חודשים, בהם שלח הנאשם למתלון הודעות מאיימות. לאחר מכן הגיע ה"שיא" בחודש פברואר, באותו ביקור במקום עבודתו של המתלון, שם העלה הנאשם את המתלון בכוח לרכב, סטר לו והסיע אותו ברכב תוך כדי הכאתו. הודגש, כי כאשר הגיעו למקום נטוש, הנאשם המשיך והפליא מכותיו במתלון וכי גם אירוע זה היה מתוכנן מתמשך.

12. נטען, כי הנזק שנגרם מביצוע העבירה הוא נזק פיזי אשר מפורט בכתב האישום וכולל שבר באף, שטפי דם, ונפיחות. היבט נוסף של הנזק, הוא בפן הרגשי - נפשי. צוין, כי מעדות המתלון בבית משפט עולה כי מדובר באדם שחי בפחד ובחשש ונאלץ לברוח מביתו לאחר המעשים, וכי תחושות אלה עדיין מלוות אותו ומהוות עדות לאלימות הקשה שהפעיל הנאשם על המתלון. ב"כ המאשימה הפנה, בעניין זה לתסקיר שירות המבחן, אשר שוחח עם המתלון ופירט בתסקיר את הטראומה שעבר המתלון מידי הנאשם, את סבלו של המתלון אשר חי בתחושות פחד וחרדה מהנאשם, אשר נתפס אצלו כאדם בלתי צפוי, אלים ותוקפני.

13. לעניין הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, צוין ב"כ המאשימה את עברו של הנאשם, כפי שפורט בסעיף 8 לעיל והדגיש שהנאשם ריצה בעבר ארבעה מאסרים קודמים ושגם את העבירה הנוכחית ביצע כשתלוי ועומד נגדו עונש מאסר על תנאי, אך כל אלה לא הרתיעו אותו. עוד צוין, כי את העבירות הנוכחיות הוא ביצע רק 3 חודשים אחרי שניתן פסק הדין בתיק האחרון בו הורשע.

14. בהתייחס למתחם העונש ההולם, טען ב"כ המאשימה (על בסיס פסיקה אליה הפנה) כי המתחם נע **בין 2.5 ל-5 שנות מאסר בפועל**, זאת - בשים לב לשילוב העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק זה, למסכת הארוכה של הסחיטה באיומים, האלימות הפיזית והסחיטה בכוח.

ב"כ המאשימה צוין, כי תסקיר שירות המבחן בחן באופן מקיף את עניינו של הנאשם, והתרשם כי קשה לנאשם לגלות אמפטיה למתלון וכי הוא משליך אחריות ומרכז בעצמו. בסופו של דבר שירות המבחן התרשם מסיכון גבוה להישנות התנהגות פורצת חוק ורמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה הינה גבוהה ומידת החומרה של האלימות אם תישנה, היא גבוהה מאוד.

15. בהתייחס לגזירת העונש בתוך המתחם, ביקש ב"כ המאשימה לקבוע את העונש **במחצית העליונה של המתחם** וזאת, נוכח המסוכנות הגבוהה של הנאשם, היעדר כל אינדיקציה לשיקום, עבר מכביד, והאירוע החמור והמתמשך. כן צוין כי אמנם הנאשם הודה, אך בשלב מאוחר מאוד.

כמו כן, ביקש להפעיל את עונש המאסר על תנאי, במצטבר לכל עונש שייגזר על הנאשם וזאת - בהתאם לסעיף

58 לחוק וכן בהתאם לרציונל של עונש מאסר על תנאי.

16. ב"כ המאשימה ביקש לחלט את רכבו של הנאשם לאור כך שהרכב היה מרכיב מרכזי בביצוע העבירה, עמו הגיע הנאשם לעבודתו של המתלונן והוא אף שימש להסיע אותו למקום בו ביצע את העבירה, כך שמדובר באמצעי ישיר לביצוע העבירה.

17. בהתאם לסעיף 43 לפקודת התעבורה ביקש ב"כ המאשימה גם לפסול את רישיונו של הנאשם.

טיעוני הסנגור לעונש

18. הסנגור טען אף הוא בעל פה, בישיבת יום 10.06.21 וציין שהוא מסכים עם ב"כ המאשימה בכל הקשור לערכים המוגנים שנפגעו. יחד עם זאת טען, מבלי להקל ראש בעבירות, כי המעשים לא נעשו תוך שימוש באמצעים שיכולים היו להחמיר את הסיטואציה ואת התוצאה וכי גם התקיפה עצמה, לא נעשתה באמצעות חפץ כזה או אחר. הודגש, כי נסיבות המעשים אינן מצויות ברף העליון של עבירות מסוג זה ואפילו לא קרוב לכך; העבירה שיוחסה לנאשם לעניין התקיפה היא עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין ללא צירוף סעיפים אחרים.

19. הסנגור הבהיר (מבלי להצדיק את המעשים) שהעבירות בוצעו על רקע חוב כספי "טהור" במובן זה שלא היה מדובר על סחיטה באיומים על רקע חוב הימורים או הלוואה בשוק אפור, או חלילה בניסיון לנצל סיטואציות אינטימיות או לקיחת דמי חסות, אלא בחוב קיים ואמיתי וכי הנאשם היה שרוי במצוקה כלכלית קשה מנשוא.

הסנגור הוסיף והבהיר, כי אין הוא מסכים עם טענת ב"כ המאשימה לפיה מדובר באירועים מתמשכים. לטענתו - ההתרחשות של מעשי הסחיטה באיומים הייתה סמוך, יחסית, לאירוע העיקרי. נטען, כי מדובר באירוע אחד שכל המרכיבים וכל מה שקשור לנסיבות ביצוע העבירות כלולים בו, גם אם מסתכלים על פרק הזמן של שלושת החודשים בו נשלחו ההודעות. לשיטת הסנגור, מדובר בפרק זמן קצר והאינטנסיביות לא הייתה ברמה גבוהה.

20. בהתייחס למתחם הענישה המוצע, לו עתרה המאשימה, טען הסנגור כי המתחם מנותק לחלוטין מהענישה הנוהגת, וכי המרכיב המשמעותי על פיו קובעים מתחם ענישה, הוא רכיב הענישה הנוהגת.

הסנגור התייחס לפסיקה, אליה הפנתה המאשימה והדגיש כי הרף התחתון לו עתרה המאשימה במקרה דנן, כמעט נושק לרף העליון שנקבע בפסקי הדין שהוגשו מטעמה וכי בפסקי הדין נקבעים מאסרים קצרים הרבה יותר.

לטענתו, מתחם הענישה **נע בין 6 ל- 24 חודשי מאסר בפועל**, תוך שהפנה בעניין הענישה הנוהגת, לפסיקה מטעמו, המתייחסת לאירועים דומים לידו, במובן של סעיפי החוק והאישומים.

21. בהתייחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הדגיש הסנגור, כי מדובר בנאשם בן 49, נשוי ואב לילד בן 4 והפנה לנסיבות חייו המפורטות בתסקיר. צוין כי אמנם יש לנאשם עבירות קודמות אך הן ישנות (חוץ מהעבירה משנת 2019).

עוד צוין, כי הנאשם היה במעצר של ממש כחמישה וחצי חודשים, בתקופת התפרצות הקורונה, עם הקושי העצום שהתלווה לכך בכל הקשור לעצורים ולתנאי המעצר. כן ביקש הסנגור להתחשב לעניין העונש בכך שמאז 29.7.20 ועד היום, הוא מצוי במעצר באזוק אלקטרוני (כמעט שנה שלמה) וזאת ללא "חלונות" חוץ מטיפולי שיניים.

22. הסנגור ציין, שהאמור בתסקיר שירות המבחן הפתיע אותו, שכן לאורך כל הדרך הנאשם הבהיר בפניו שהוא לוקח אחריות מלאה על המעשים, ואמר שהוא מבין שלא היה שום צידוק למעשים עצמם, לא בקיומו של חוב כספי וגם לא במצוקה הכספית בה היה מצוי. הנאשם הבין שהוא פגע במתלון פגיעה קשה והתנצל על כך, וחבל שהדברים שאמר בפניו, לא באו לידי ביטוי בתסקיר. לדבריו, הנאשם הודה הודאה מלאה, מתוך קבלת אחריות מלאה על המעשים ומתוך ידיעה שאין לו שום הגנה ושום צידוק לעבירות ובין היתר, תוך הבנה ברורה לנזק שנגרם למתלון.

הסנגור הזכיר כי האינטרס הציבורי הוא לא למהר ולשלוח אנשים לכלא וביקש להביא בחשבון לעניין העונש, את פגיעת העונש בנאשם ובבני משפחתו, תוך שהפנה לעדויות אשתו ואמו של הנאשם.

הוא ביקש לאמץ את המתחם לו עתרה ההגנה ולהשית על הנאשם עונש **ברף התחתון של המתחם** תוך ניכוי ימי מעצרו. כן ביקש לחפוף את המאסר המותנה מהתיק הקודם, לכל עונש שיוטל עליו, וזאת נוכח התקופה הארוכה בה שהה הנאשם במעצר באזוק אלקטרוני ובהתחשב בכך שהנאשם הודה לאחר שכתב האישום תוקן - תיקון אותו ביקשה ההגנה כבר מהיום הראשון.

23. הסנגור ביקש שלא לחלט את הרכב ולא לפסול את רישיון הנהיגה של הנאשם, בשים לב למצוקה הכלכלית הממשית, שהביאה לביצוע המעשים על ידי הנאשם ועל מנת לא להוסיף למצוקה זו.

בסיום דבריו ביקש הסנגור לשלוח את הנאשם לממונה על עבודות השירות.

תגובת ב"כ המאשימה לטיעוני הנאשם

24. ב"כ המאשימה ביקש להדגיש, כי בניגוד לטענות הסנגור, בכתב האישום בו הודה הנאשם אין למעשה אישור שהיה קיים חוב, אלא יש טענה של הנאשם שהמתלון חייב לו כסף ומכל מקום - החוב לו טוען הנאשם הוא חוב מלפני 17 שנים.

בהתייחס לטענת "לקיחת האחריות של הנאשם", הדגיש ב"כ המאשימה כי הנאשם העיד בבית משפט לאורך כל הדרך שהוא לא תקף וכפי שכתב בתסקיר - כך גם אמר לשירות המבחן.

דברי הנאשם:

25. הנאשם אמר שהוא סבל מאוד בכל התקופה בה היה במעצר וגם לאחר ששוחרר למעצר בית עם אזוק. לדבריו, עוד טרם האירוע הוא נקלע למשבר כלכלי גדול ומאז האירוע אשתו מפרנסת לבד את הבית וקשה לה מאוד. הם חיים בשכירות ועוד מעט צריכים לפנות את הדירה. אמו עוזרת כמה שהיא יכולה אבל מתקיימת מקצבת מל"ל וגם היא סבלה מאוד.

לדבריו, הוא יודע שעשה טעות חמורה מאוד בכך שלקח את החוק לידיים. לטענתו, בפני קצינת המבחן הוא לקח את מלוא האחריות והודה בטעותו ובכך שהמתלון הוא הקורבן וציין שהוא אינו מבין איך קצינת המבחן כתבה מה שכתבה בתסקיר. לדבריו, הוא סולח למתלון והם אף רצו לעשות "סולחה", אך זה לא קרה, רק בגלל עורכי הדין שחשבו שזה עלול לשבש מהלכי משפט. הוא מבין שעשה למתלון רע, והוא אינו רוצה עוד את הכסף שגרם לכל העוול ומוותר עליו.

עוד אמר, שהוא אינו שומר טינה. "קרה מה שקרה" והוא יודע "שהוא גרם לדבר הזה" ועל טעויות משלמים, אך הוא מבקש מבית המשפט שיתחשב בו, במשפחה ובתינוק, ומבקש סליחה על הכול. לדבריו, הוא "לא בן אדם כזה", ובית סוהר זה "לא מקום בשבילו" ועלול להוביל להריסת משפחתו והוא מבקש שיעזרו לו.

דין וגזירת הדין

קביעת מתחם הענישה ההולם

26. בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם, עליו לנהוג על פי תיקון 113 לחוק העונשין הקובע כי **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"** (סעיף 40ב' לחוק העונשין).

על פי תכליתו של תיקון 113, **"עקרון ההלימה"** מנחה את בית המשפט לשמור על יחס הולם וראוי בין מעשה העבירה, לבין מידת העונש שייגזר על הנאשם הספציפי. דהיינו, על העונש שייגזר על הנאשם להתאים לחומרת העבירה, למידת אשמתו של הנאשם והכל תוך התחשבות בערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם; בנסיבות הקשורות בביצוע המעשים; בנזק שנגרם ושהיה עלול להיגרם כתוצאה מהם ובמדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים.

27. במצב של ריבוי מעשים ועבירות על בית המשפט לקבוע, תחילה, האם יש להתייחס לאישומים כאל "אירוע אחד" או שמא מדובר "במספר אירועים".

במקרה דנן, שני הצדדים התייחסו למסרונים ולאירוע האחרון, כאל אירוע אחד ואף אני סבורה כי כך נכון לנהוג, שכן כול המתואר בכתב האישום מהווה מסכת עבריינית אחת ארוכה ומתמשכת, סמוכה בזמן ומתוך אותה מחשבה עבריינית. לפיכך אקבע במקרה זה, מתחם עונש הולם אחד לכלל האירועים והעבירות.

28. בענייננו, לא יכול להיות חולק שהעבירות בהן הורשע הנאשם, הן עבירות חמורות ביותר. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הם: שלמות החיים והגוף, תחושת הביטחון של הפרט, שלום הציבור והסדר הציבורי.

29. אין חולק, כי הפגיעה בערכים מוגנים אלו, היא פגיעה משמעותית, לאור התקופה בה נשלחו הודעות הטקסט המאיימות והפגיעה הפיזית במתלון, אשר התלוותה אליהן. הנאשם הגיע באופן אקטיבי ויזום, למקום עבודתו של המתלון, בהפתעה, מבלי שהמתלון ציפה או התכוון לכך, העלה אותו לרכבו, מבלי כל היסוס או רחמים על מנת לפגוע בו ולתקוף אותו, תוך הטלת פחד על המתלון ועל מנהל המוסך ששהה במקום, סטר למתלון והרביץ לו בכל חלקי גופו, באגרופים ובבעיטות, הוביל אותו למקום נטוש וגרם לו חבלות, לרבות חבלה חמורה - שבר מרוסק באף.

30. אין מדובר במעשים ספונטניים, אלא במעשים שתוכננו מראש ובוצעו בשיטתיות. ניתן לראות את התכנון המוקדם בהודעות הטקסט המאיימות (שנשלחו החל מיום 1.11.19 וכלה ביום 2.2.20), שם פירט הנאשם את המעשים שהוא מתכנן לעשות למתלון, שחלקם אף הוצא לפועל כאשר ביום 10.2.20 הגיע הנאשם, פיזית, למוסך על מנת לבצע את זממו במתלון. בהתנהלות זו של הנאשם יש לראות חומרה יתרה.

31. כתוצאה ממעשיו הנפסדים של הנאשם נגרמו למתלון, כאמור, נזקים פיזיים משמעותיים. די בעובדות המפורטות בכתב האישום, בהן הודה הנאשם, וכן בעדותו של המתלון בפניי, אשר העיד על החרדה, הפחד וחוסר האונים שאפפו אותו ועל הטלטה הרגשית שעבר, כדי שאקבע כי המתלון אכן עבר טראומה מידי של הנאשם וסובל מכך עד היום. "אין צורך בכל מקרה בתסקירי קרבן כדי לחוש את הטראומה העוברת על הקרבן" - ע"פ 5617/13 כהן נ' מדינת ישראל (27.5.2014).

הנזק הפוטנציאלי אשר היה עלול להיגרם מהתנהלותו המסוכנת של הנאשם, הוא חמור בהרבה. הנאשם כיוון אגרופיו לפניו ולראשו של הנאשם, ומכות במיקום רגיש זה עלולות היו לגרום לפגיעות קשות אף יותר. בנוסף, אין להתעלם מהנזק הנפשי שבוודאי נגרם למתלון, כפי שהוא עצמו

32. אין בלבי ספק, כי הנאשם הבין היטב את מעשיו החמורים, וכי הוא יכול היה, בכל רגע נתון, להפסיק את מעשיו ולסגת מהם. אך הוא בחר, מתוך רצון חופשי וכוונה, וללא כל מורא מהחוק, להמשיך במעשיו הקשים כלפי המתלון. התנהגותו של הנאשם מעידה על זלזול בשלמות גופו ונפשו של האחר.

33. בפסיקה הודגשה החשיבות הרבה בענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות מסוג זה, במטרה לעקור מן השורש את תופעת האלימות ההולכת ומתרחבת, על רקע סכסוכים. ראו בהקשר של סחיטה באיומים: ע"פ 6774/01 מ"י נ' אלעלוין (01.11.2001) שם נפסק (בעמ' 2) כי: "תופעה זו ... היא למרבה הדאבה תופעה נפוצה, אך רק לעתים רחוקות אזור הקורבן אומץ כדי לפנות לרשויות החוק, הואיל והוא חושש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במוקדם או במאוחר, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיעו. לפיכך, כשסוף סוף מעז מתלון לבקש את הגנת החוק, יש לראות בכך הזדמנות לא רק להעניש את העבריין המסוים אשר נמצא כי חטא, אלא גם להעביר מסר לציבור בכלל,

ולאלה שחוטאים בעבירות מן הסוג הזה בפרט, כי עבריינים בתחום זה עלולים לשלם על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה. ענישה מסוג זה מטרתה איפוא משולבת, לתת ביטוי למידת הכיעור שבעבירה זו ולשאת הנפש שהיא מעוררת בלב השומע, והיא נועדה גם כדי לעודד את הקורבנות לשבור את קשר-השתיקה, ולהביא את דברם בפני רשויות החוק כדי לשים קץ לסחיטה בה הם נתונים".

עוד ראו: ע"פ 1106/11 מ"י נ' תום ואקנין (29.06.2011) שם נקבע: "משחר האנושות עדים אנו לתופעה המכוערת של סחיטה באיומים. כך למשל, כאשר לא הצליחו הפלישתים לפצח את חידתו של שמשון, דרשו את פתרונה של החידה מאשתו הראשונה "פֶן נֶשֶׁרֶף אוֹתָךְ וְאֶת בֵּית אֲבִיךָ בְּאֵשׁ" (שופטים י"ד, 15). במקרה אחר, משסרב לוט 'להסגיר' את המלאכים אשר פקדו את ביתו לאנשי סדום, הפצירו בו האחרונים שאם לא יעשה כרצונם: 'נִכְעַ לְךָ מִקֵּם' (בראשית י"ט, 9). בדורנו, קבע המחוקק הפלילי את האיסור לסחוט באיומים במסגרתו של סעיף 428 לחוק העונשין... חומרתו של העונש המרבי שקבע המחוקק, יש בה כדי להצביע על סלידתו העמוקה מהעבירה... מדינה דמוקרטית, החורטת על דגלה עקרונות של חופש וחירות, אינה יכולה לתת יד לגורם כלשהו אשר חפץ לעשות דין לעצמו, ולהשיג את מטרותיו תוך הפעלת אמצעי לחץ פסולים, ופגיעה בכבודו ובקניינו של האחר - ללא רשות. אין חולק אפוא על הקשר שבין האיסור המופיע בעבירה, לבין הזכויות המעוגנות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. רף הענישה הגבוה שנקבע לעבירה, מהווה כלל מנחה בדבר העונש שיש לגזור על הדורסים את הוראות החוק ברגל גסה".

ראו גם: ע"פ 2163/05 דג'מיל אלייב נ' מדינת ישראל (מיום 12.12.2005) בעניין הפגיעה בתחושת הביטחון הבסיסית עקב שימוש באלימות, שם נאמר: "חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה, ובמיוחד החלשים שבהם... מעוררת - זקוקה לשיקום ולחיזוק, כדי שתחושה ראויה תשוב על כנה. זו תפיסת החוק והסדר, שתושבי המדינה מצפים לה ומייחלים כי רשויות הממשל יתנו לה מענה ופתרונות. בית המשפט הוא אחת הכתובות ההכרחיות לציפיה זו. אין בידו ארנק של תקציבים לחיזוק הביטחון האישי, אך יש בידו חרב שבמקרים המתאימים עליו להניפה, היא חרב הענישה. הענישה הספציפית היא כמובן אינדיבידואלית, בכל מקרה לגופו ולנסיבותיו; לא אחת הנאשמים באים עצמם מרקע קשה המצדיק התחשבות; אך המחוקק והפסיקה רואים לנגד עיניהם גם את הקרבנות, קרבנות בפועל וקרבנות פוטנציאליים, את היחיד שאיתרע מזלו להיות קרבן, ואת כלל החברה החוששת כי ירבו קרבנות. מלאכת האיזון בין מכלול השיקולים אינה קלה; ... גזירת הדין היא מן הקשות שבמטלות השיפוטיות, כי עניינה דיני נפשות לנאשמים - אך דיני נפשות הם גם לקרבנות וזולתם".

34. חומרת העבירות אף משתקפת מהעונש אשר קבע המחוקק - עונש של 7 שנות מאסר בגין כל אחת משלוש העבירות בהן הורשע הנאשם.

מדיניות הענישה הנוהגת

35. המאשימה הפנתה לשלושה פסקי דין כדלקמן:

- ת"פ 22247-12-19 מ"י נ' דוידוב (מיום 17.11.2020) (לא הוגש ערעור) שם הורשע הנאשם 1, על פי הודאתו, בביצוע עבירות של סחיטה בכוח, וגרימת חבלה חמורה, על רקע חוב הימורים בגובה ₪ 600,000. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 15 ל- 40 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 17 חודשי מאסר בפועל, ובנוסף, מאסר מותנה, וקנס.

- ת"פ 59364-12-16 מ"י נ' משהראוי ואח' (מיום 19.03.2019) שם הורשעו הנאשמים על יסוד הודאתם בביצוע עבירות של סחיטה בכוח על רקע סכסוך עסקי שכלל גניבת כספים בעסק לשטיפת מכונות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 15 ל- 36 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשמים 15 חודשי מאסר בפועל, ובנוסף, מאסר מותנה 12 חודשים, ופיצוי למתלונן 40,000 ₪ ולבנו 10,000 ש"ח. ערעור שהוגש על פסק דין זה לבית המשפט העליון (ע"פ 2935/19) (מיום 24.10.2019) נדחה.

- ע"פ 7358/12 עומר אחמד נ' מדינת ישראל (מיום 20.02.2013) שם נדחה ערעור שהגישו שלושה אחים שהורשעו, על פי הודאתם, שניים מהם בעבירות של סחיטה בכוח ובכליאת שווא, על רקע מחלוקת כספית בגובה של 20,000 ₪ והמערער מס' 1 הורשע בנוסף גם בעבירת תקיפה הגורמת לחבלה של ממש. המערער מס' 3 הורשע בסיוע לסחיטה בכוח ובסיוע לכליאת שווא. על המערער 1 הוטלו 22 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי. על מערער 2 הוטלו 16 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי, ועל מערער 3 (בעבירות הסיוע) הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי.

36. מנגד, הגיש הסנגור פסיקה כדלקמן:

- ת"פ 31222-08-14 מ"י נ' רשיד גוסנייב ואח' (מיום 26.11.2019) (לא הוגש ערעור) שם הורשעו שני נאשמים, על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של סחיטה באיומים וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, על רקע מעשי בריוניות על מנת לקבל כסף. הצדדים הסכימו על טווחי ענישה ובית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים וגזר על הנאשמים עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, ופיצוי למתלונן.

- ע"פ 1430/12 נאסף אבולקיעאן (14.04.2013) שם נדחה ערעור על חומרת העונש שהגיש הנאשם, שהורשע לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של איומים; סחיטה בכוח; וסחיטה באיומים, על רקע סכסוך בריוני שנוצר לצורך קבלת כספים באתר בנייה. הושתו על המערער 12 חודשי מאסר בפועל, ועונשים נלווים.

- ת"פ 45144-09-14 מ"י נ' כלפון (18.02.2016). הערכאה הדיונית קבעה מתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר וגזרה 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועונשים נלווים. ערעור שהגישה המדינה - ע"פ 3397/16 מדינת ישראל נ' גיל כלפון (27.4.2017) התקבל. בית המשפט העליון קבע כי "לנוכח חומרת המעשים, הענישה הנוהגת, והעונש שנגזר על השותף [15 חודשי מאסר - ת.ש.ג.] יש מקום לגזור על המשיב עונש מאסר לתקופה שאמנם אינה מגיעה לשנה, אך אינה כה רחוקה ממנה. מהצד האחר, לא ניתן להתעלם מכך שהמשיב, כאמור, כמעט סיים לרצות את עונשו, והוא מגלה סימנים חיוביים בתהליך השיקום תחת פיקוח שירות המבחן. לכך יש להוסיף כי לשותף עבר פלילי של מספר עבירות שאינן קלות, ואילו המשיב הורשע בעבר בעבירה אחת בלבד. השותף הפעיל אלימות במקרה, בניגוד למשיב, אך האחרון היה דומיננטי יותר בתכנון עבירות הסחיטה". לכן נקט ביהמ"ש העליון בדרך ביניים: למרות שהנאשם כמעט סיים לרצות את עבודות השירות, נגזר עליו מאסר בפועל למשך 5 חודשים, בניכוי חודש בו שהה במעצר.

- ת"פ 8819-02-12 מ"י נ' דהן וטולדנו (11.09.2012) (לא הוגש ערעור) שם הורשעו שני נאשמים על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של סחיטה בכוח ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות על רקע גביית חוב הימורים בסכומים נמוכים (1800 ₪ ו-3000 ₪). על נאשם 1 הושתו 12 חודשי מאסר בפועל, ועונשים נלווים.

ע"פ 2562/16 אלון עמר נ' מ"י (27.03.2017) - פסק הדין אינו רלבנטי לענייננו, מאחר שעיקרו הן עבירות בנשק, אך ראוי לציין מפסק הדין את דברי ביהמ"ש העליון, בנוגע לעבירות סחיטה באיומים, לפיהם: "... לכך יש להוסיף את העבירות הנוספות בהן הורשע המערער, ובהן עבירת הסחיטה באיומים שאף היא עבירה חמורה, שנקבע שיש לקבוע בצדה ענישה של מאסר בפועל לתקופה ממושכת ע"פ 2357/13 רוש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה כ"ב (6.10.2013) והאסמכתאות שם".

ת"פ 8819-02-12 ע"פ 6560/15 נסראלדין סריס נ' מ"י (02.05.2016). המאשימה טענה למתחם ענישה של 3-1 שנות מאסר בפועל. בית המשפט לא קבע מתחם ענישה, אך גזר 12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

ת"פ 39257-03-20 מ"י נ' יעקב ואח' (15.12.2020) (לא פורסם) - מדובר בהסדר טיעון (הוגש פרוטוקול הדיון) שלא ניתן ללמוד ממנו דבר לענייננו.

37. לאחר שהבאתי בחשבון את כל האמור לעיל, ואת הפסיקה אליה הפנו הצדדים, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם, במקרה זה, הכולל את כל העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 12 ל- 30 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

גזירת הדין

38. הענישה לעולם אינדיוידואלית היא וכאשר בית המשפט גוזר את עונשו של נאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, עליו להתחשב בגורמים המתייחסים לנאשם הספציפי העומד בפניו, כגון נסיבות חייו האישיות, חרטה שהביע (ככל שהביע), לקיחת אחריות על מעשיו, שיתוף פעולה עם הרשויות, גילו, עברו הפלילי, מידת הפגיעה בהטלת העונש על הנאשם עצמו וכן על משפחתו ועוד.

39. הנאשם שבפניי, בן 49, היה עצור מיום 12.2.20 ועד יום 29.7.20 ומאז ועד היום הוא שוהה במעצר בית, בפיקוח אלקטרוני.

40. לחובתו יש לזקוף את עברו הפלילי והתעבורתי הכולל, כאמור, עבירות סמים, רכוש, אלימות ונהיגה בפסילה ואת העובדה שמאסרים קודמים שריצה וכן עונש מאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו לא הרתיעוהו.

שבע פעמים עמד הנאשם בפני בית המשפט, בגין אישומים פליליים שונים. בחלק מהמקרים הוא צירף מספר תיקים, גם חלק מהעבירות בעברו, בוצעו אף הן כשעונשי מאסר על תנאי תלויים ועומדים נגדו וכאמור - הוא ריצה

ארבע תקופות מאסר.

אכן, רוב העבירות בוצעו על ידו עד לשנת 1998 (הרשעה מס' 3) אולם מאז הוא נדון, בשתי פעמים נפרדות, בעבירות הכוללות גם אלימות. בשנת 2015 נדון הנאשם בגין עבירות של איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ונהיגה פוחזת ברכב והושתו עליו מאסר בעבודות שירות, לתקופה בת 3 חודשים וכן מאסר על תנאי ופסילת רישיון נהיגה למשך 3 חודשים.

41. הרשעתו האחרונה היא מחודש נובמבר 2019, בגין עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי ותקיפה סתם, שנעברו על ידו בשנת 2018. בגין כך הוא נדון, ביום 27.11.2019, בת"פ 26891-12-18, למאסר על תנאי בן 3 חודשים, שלא יעבור במשך שנתיים אחת מהעבירות בהן הורשע. כאמור, את העבירות בתיק דנן עבר הנאשם 3 חודשים בלבד לאחר מתן גזר הדין בתיק הנ"ל ובעוד המאסר על תנאי שהוטל עליו שם, מרחף מעל לראשו. עובדה זו מעידה, גם היא, על זלזול בהליך השיפוטי, חוסר מורא מהחוק והיעדר הרתעה.

42. עוד טרם תיקון 113 לחוק העונשין נקבע בפסיקה, כי במסגרת שיקולי הענישה, יש לזקוף לזכות נאשם את הודייתו באשר עשה ואת העובדה שהוא מביע חרטה על מעשיו ועושה מאמצים לחזור למוטב וכי מנגד - אין לזקוף לחובתו של נאשם את כפירתו ואת ניהול המשפט על ידו. מדיניות זו עוגנה בהוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין, הקובע, בסעיף 40(א) (4) לחוק העונשין, כי יש להביא בחשבון לעניין העונש, את **"נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב"** ובסעיף 40(א) (6) לחוק הקובע, כי: **"... כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו לחובתו"**.

43. בענייננו - על אף התרשמות שירות המבחן ועל אף שהנאשם הודה לאחר שמיעת הראיות, מצאתי לנכון לזקוף לזכות הנאשם את הודייתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן.

44. אינני מתעלמת מהתרשמות שירות המבחן לפיה הנאשם אינו לוקח אחריות על מעשיו, התקשה לגלות אמפתיה למתלונן, ומרוכז בנזק האישי שנגרם לו כתוצאה מההליך המשפטי ואף לא מהערכת שירות המבחן בדבר מסוכנותו של הנאשם. עם זאת, אקח בחשבון את הדברים שאמר הנאשם בפניי, ואת הדברים שאמר סנגורו, לפיהם הודאתו אכן הייתה שלמה וכנה, והוא לקח אחריות על מעשיו.

מקבלת אני את טענת הסניגור לפיה הנאשם היה נכון להודות, מלכתחילה, במעשים שיוחסו לו בכתב האישום, למעט בכל הנוגע לעבירת החטיפה. בסופו של דבר, תוקן כתב האישום ועבירה זו נמחקה ממנו ובנסיבות אלה, רואה אני לנכון לזקוף לזכות הנאשם את הודייתו באשר עשה והוא זכאי ליהנות מאותה הנחה אשר נהוגה כלפי מי שמודה בנוטל אחריות.

45. כן אביא בחשבון, לקולה, את העובדה, שהנאשם גדל בנסיבות קשות ואת העובדה שאין לו משפחה אשר יכולה לתמוך בו. אמו מבוגרת בת 82, במצב בריאותי לא טוב, גרה לבדה ותלויה בו, ואשתו נמצאת בהריון, מפרנסת לבדה

ומתמודדת עם גידולו של ילדם ועם קשיים כלכליים ניכרים, כך שברי כי שליחת הנאשם למאסר לתקופה ארוכה תפגע בהם קשות.

46. כן אתחשב בכך שבנוסף לחמישה וחצי חודשי מעצר "ממש", בתקופת הקורונה, בה תנאי המעצר היו קשים מהרגיל, מזה כמעט שנה הוא שוהה במעצר בית באזוק אלקטרוני מוקפד.

47. עם זאת, בנסיבות האמורות לעיל ועם כל ההתחשבות במצבו האישי והמשפחתי של הנאשם, לא ניתן לגזור את עונשו ברף התחתון של המתחם ואף לא ניתן להימנע מלהשית עליו עונש מאסר לא קצר.

עניינים נוספים

48. חילוט הרכב - נוכח תקופת המאסר אותה הנאשם ירצה בעקבות גזר דין זה ונוכח הקשיים הכלכליים המשמעותיים עמם ממילא מתמודדת משפחתו של הנאשם, החלטתי (לא בלי התלבטות) שלא לחלט את הרכב, על אף שהוא שימש את הנאשם לשם ביצוע החלק הארי של העבירות בהן הורשע.

49. פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם - חרף עבירת התעבורה בה הורשע הנאשם בעבר (נהיגה בזמן פסילה) וחרף העובדה שהוא עשה שימוש ברכב לשם ביצוע העבירות החלטתי שלא להשית על הנאשם פסילה לתקופה ארוכה וזאת - נוכח תקופת המאסר הנגזרת עליו בתיק זה ועל מנת להקל עליו למצוא עבודה לאחר שישוחרר מהמאסר.

50. הפעלת המאסר על תנאי - כאמור לעיל, הנאשם היה במעצר בית, באזוק אלקטרוני, תקופה ארוכה של קרוב ל- 11 חודשים, כמעט ללא "חלונות אוורור". נוכח כך ועל פי ההלכה הקובעת כי אין מנכים, מעונש מאסר, ימי מעצר באזוק אלקטרוני, אך ניתן להתחשב בכך כשיקול לצורך הקלה מסוימת בעונש [ראו: ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 20.04.2016)] אקבע כי רק חודש מאסר אחד יופעל במצטבר והשאר - בחופף.

51. לאור כל האמור, הנני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. מאסר בפועל למשך 16 חודשים, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה - החל מיום 12.2.20 ועד יום 29.7.20.

ב. הפעלת המאסר על תנאי, בן 3 החודשים, שהושת על הנאשם ביום 27.11.19, בת"פ 26891-12-18 בבית משפט השלום בחיפה - חודש אחד **במצטבר** לעונש המאסר שנגזר עליו לעיל וחודשיים - בחופף.

סך הכול ירצה הנאשם בגין העבירות בהן הורשע בתיק זה (כולל הפעלת עונש המאסר על תנאי) עונש מאסר לתקופה של 17 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 12.2.20 ועד יום 29.7.20).

ג. מוטל בזה על הנאשם עונש של מאסר על תנאי למשך 12 חודשים והתנאי הוא, שלא יעבור בתוך 3 שנים מהיום בו ישוחרר ממאסרו הנ"ל, כל עבירת אלימות.

ד. אני פוסלת את הנאשם מלנהוג למשך 3 חודשים מיום שחרורות מהמאסר.

ה. אני מחייבת את הנאשם לשלם למתלונן פיצוי בסך של 10,000 ₪.

הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מהחודש הרביעי לאחר שחרור הנאשם מהמאסר שנגזר עליו בתיק זה - ב- 16 לחודש הרביעי שלאחר שחרורו, ובכל 16 לכל חודש שלאחריו. ככל שלא ישולם תשלום אחד, תעמוד כל היתרה לפירעון מיד.

זכות ערעור לבית המשפט העליון, בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ג תמוז תשפ"א, 23 יוני 2021, בהעדר הצדדים.